

LUCÍA MONTOBBIO

PERIODISTA

Dinamisme religiós

El temps va ràpid. I hem tornat a l'anhelada normalitat. El temps de pandèmia, en concret, els mesos que estàvem confinats i només podíem sortir de casa a llençar la brossa, fer la compra o passejar el gos, a la memòria han quedat. Hi ha records que es mantenen clars. Per descomptat, n'hi d'amargs i de tristos. Tanmateix, hi ha cantonades de casa meua que em fan evocar fets extraordinaris, i en certa manera alegres, que vaig viure en aquell temps. La sala, em recorda els tallers creatius que organitzava per la canalla; la cuina, les videoconferències que feia amb els familiars que tenia a Barcelona o a Roma; i el sofà de casa, les entrevistes telefòniques que feia.

Durant aquells mesos vaig rebre l'encàrrec de parlar amb diverses comunitats religioses per saber com estaven vivint les celebracions a casa. Per escollir una festa o altra, un grup o altre, la redacció m'orientava. També consultava a altres persones expertes abans de començar les entrevistes. Entre elles, Joan Gómez i Segalà, a qui agraeixo la seva paciència i dedicació en contestar totes i cadascuna de les consultes. A través de la informació que intercanviàvem se'm feia encara més evident la riquesa que Catalunya té en qüestió de religions. De religions que fa molt que estan amb nosaltres, i altres de més noves, o que fa poc que han arribat aquí.

L'àmbit religiós és dinàmic, està en constant canvi, i és important no perdre-li la pista. Estar al cas de qui som, què fem i en què creiem, facilita la gestió de conflictes que podem trobar en compartir espais públics; o en àmbits com l'educació, la sanitat, la cultura, l'economia, etcètera.

Ara en Joan acaba de publicar *Laïcitat, religions i prejudicis* (Fragmenta), llibre amb què parla sobre aquest dinamisme de les religions, i de com "la llibertat religiosa no és un privilegi de les persones i les comunitats religioses, sinó que és la base perquè ningú s'imposi sobre els altres". En recomano la seva lectura.

OLGA XIRINACS

ESCRITORA

Aperitiu amb mercuri

Els mitjans oficials no en solen parlar, i molt menys quan s'amaguen sota la màscara electoral. Però en veu baixa sí que s'adverteix i el rumor s'escampa entre la gent com una taca d'oli: "Compte amb l'aigua de l'Ebre i les altes concentracions de mercuri".

Que els rius porten mercuri ja ho sabem. I radioactivitat. Però la novetat és que ara patim una sequera extrema i perillosa. L'aigua amb prou feines circula per rius i canals i els pantans es buiden. Ho veiem amb preocupació.

Escric des d'una comarca al sud de Catalunya, gairebé gens considerada per la meitat nord del país, en cap sentit. Tota l'àrea de l'Ebre porta l'aigua de boca d'extenses comarques, ja contaminada al seu pas per indústries i explotacions de risc. Perquè a indústries i nuclears cal afegir l'explotació ramadera i agrícola recollida pel camí. A la banda sud, abans d'arribar a l'aixeta l'aigua ja ha voltat nuclears i sobretot una electroquímica que ha contaminat el riu amb els seus llots mortífers. Fa aproximadament un any se'ns va fer creure que els fangs tòxics havien estat eliminats. Ara hem sabut que encara en falta bon tros. Amb l'escassetat de l'aigua, la concentració es torna del tot perillosa.

¿Algú n'ha donat l'alerta? A mi m'ho van dir amb bastanta reserva per telèfon, a partir que algun entès valent ho havia fet notar. Protegiu-vos, germans. Però, ¿com? Potser una majoria de ciutadans ens podem permetre aigua d'ampolla i de garrafa, però potser no per cuinar i tot, si considerem, per exemple, un menjador escolar, un hospital o qualsevol espai col·lectiu en què són necessàries enormes quantitats d'aigua.

Així és com, jugant a fet i amagar, protegim les nostres vides. Fa bona colla d'anys es va informar en un canal públic de televisió que la província de Tarragona era el lloc on es patien més càncers d'Espanya. ¿Ens n'estranym? Els que en patim ens resignem. ¿Som covards? ¿On són els àngels de la guarda, que no els veig?